

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku G.P.G. i E. .
przy uczestnictwie T. S.A. w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 5 kwietnia 2018 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestnika postępowania kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd

Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 kwietnia 2018 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego wymagającego przesądzenia, czy przedsiębiorstwo przesyłowe, które nabyło na własność urządzenia przesyłowe, posadowione uprzednio na gruntach Skarbu Państwa, pozostawało w dobrej czy w złej wierze prowadzącej do nabycia służebności przesyłu oraz czy dobra lub zła wiara ma być oceniana wobec treści uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2018 r., III CZP 50/17, w momencie objęcia w posiadanie urządzeń przez przedsiębiorstwo przesyłowe czy też w momencie objęcia w posiadanie przez przedsiębiorstwo państwowe w momencie budowy urządzeń na gruncie Skarbu Państwa.

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Twierdzenia skarżących nie wystarczają do wykazania, by w sprawie doszło do ziszczenia się przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1) k.p.c.

Wskazywane przyczyny, aby mogły stanowić podstawę przedsądu, muszą dotyczyć problemu, który mieści się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym, zaś zaprezentowana w skardze argumentacja

powinna mieć charakter ściśle jurydyczny. Tymczasem pytanie odnoszące się do zagadnienia prawnego zostało zredagowane w sposób odbiegający od istoty przedstawionej przesłanki przedsądu, ponieważ stopień skonkretyzowania i osadzenie w stanie faktycznym sprawy wskazują na dążenie do uzyskania odpowiedzi związanej z oceną trafności kwestionowanego rozstrzygnięcia.

Należy podkreślić, że kwestia oceny dobrej albo złej wiary jest uwarunkowana okolicznościami konkretnej sprawy, wobec czego nie można generalnie, nie biorąc pod uwagę takich okoliczności, rozstrzygać, czy przedsiębiorstwo przesyłowe, które nabyło na własność urządzenia przesyłowe, posadowione uprzednio na gruntach Skarbu Państwa, pozostawało w dobrej albo w złej wierze rozpoczynając korzystanie z nieruchomości w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu. W odniesieniu do kwestii chwili właściwej dla oceny dobrej albo złej wiary w kontekście nabycia służebności przesyłu w drodze zasiedzenia nie ulega z kolei wątpliwości, że chwilą miarodajną dla oceny dobrej albo złej wiary jest chwila rozpoczęcia korzystania z nieruchomości w zakresie tej służebności przez podmiot, który miał zasiedzieć służebność, względnie chwila rozpoczęcia takiego korzystania przez poprzednika prawnego tego podmiotu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 520 § 3 oraz art. 98 § 3 i art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1, z art. 398²¹ i z art. 13 § 2 k.p.c.

as]

jw